

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 18.187 van 31 oktober 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 juni 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 september 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. LAMOTTE en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Het feitenrelaas luidt volgens de bestreden beslissing als volgt:

“U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn van Zakho, Dohuk district, Noord-Irak en een Armeens christen te zijn. U zou op 31 juli 2005 met (S.B.S.) (OV 6.224.705) gehuwd zijn. Op een vrijdag eind januari 2008 zou uw echtgenoot als chauffeur een opdracht hebben uitgevoerd en dit nadat er mannen naar jullie huis gekomen waren. Uzelf zou deze mannen niet gezien hebben. Nadien zou uw echtgenoot u verteld hebben dat hij bedreigd werd door terroristen. Op aanraden van uw schoonvader en de mukhtar (burgemeester) zou hij de volgende dag naar de Asayish (veiligheidsdiensten) gegaan zijn om er klacht in te dienen. De Asayish zouden een onderzoek gestart zijn. Jullie beiden zouden ondergedoken zijn in een andere wijk in Zakho bij vrienden van uw schoonvader. Tijdens die vier dagen aldaar zou uw echtgenoot vernomen hebben dat er onbekenden naar jullie huis waren gekomen. Hij zou opnieuw klacht zijn gaan indienen. De Asayish deelden mee dat ze de terroristen niet gevonden hadden. Eind januari 2008 zouden u en uw echtgenoot het land verlaten hebben en via Istanbul op 23 februari 2008 in België zijn aangekomen. Op 25 februari 2008 heeft u hier asiel aangevraagd.

In België vervoegde u uw drie broers (M.) (OV 4.377.523), (H.) (OV 4.816.347) en (J.) (OV 6.107.148) en uw zus (M.) (OV 5.237.248).

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Er dient na het gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat uw problemen voortvloeien uit de asielmotieven aangehaald door uw man (S.B.S.) (gehoorverslag CGVS, pp. 3 en 6). Er dient echter te worden opgemerkt dat uw echtgenoot zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt en hij een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft gekregen waardoor u bijgevolg ook niet aannemelijk hebt gemaakt uw land te zijn ontvlucht uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie of een reëel risico te lopen op het lijden ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De door u neergelegde documenten, namelijk uw Iraakse identiteitskaart, uw Iraakse nationaliteitsbewijs, uw geboorteakte uitgegeven door de Armeense kerk, uw huwelijksakte en uw bewijs van uw kerkelijk huwelijk, tonen uw identiteit, geloof en huwelijk met (S.B.S.) aan, gegevens die hier niet ter discussie staan, maar deze zijn niet van die aard om bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen.

Wat betreft uw broer (H.) en uw zus (M.) nam het CGVS in 2005 eveneens een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling, alsook voor uw broer (J.) op 14 februari 2008. Uw broer (M.) werd in 1998 erkend op basis van eigen aangehaalde asielmotieven. (...)”

3.2. Verzoekster voert de schending aan van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève. Ze verklaart dat zij haar aanvraag en beroep baseert op de motieven van haar echtgenoot.

Verzoekster is van oordeel dat de autoriteiten haar echtgenoot geen bescherming kunnen bieden. De autoriteiten waren niet van plan meer te doen en stelden enkel dat zij er niet in slaagden de terroristen te vinden.

De familie van haar echtgenoot werd niet geviseerd; er was slechts contact tussen verzoeksters echtgenoot en de terroristen zodat zijn familie buiten schot bleef.

Aangaande de geloofwaardigheid van het relaas, waarbij geoordeeld werd dat het niet aannemelijk is dat haar echtgenoot als christen door islamitische terroristen verplicht zou worden tot samenwerking, stelt verzoekster dat in het asielrecht het bewijsrecht vrij is. Verzoekster verklaart dat haar echtgenoot als christen werd benaderd aangezien hij door een veehandelaar werd geroepen omdat hij een goede en gehoorzame chauffeur was.

3.3. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Verzoekster brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Verzoekster verklaart in het verzoekschrift dat zij haar aanvraag en beroep baseert op de motieven van haar echtgenoot.

Bij arrest nr. 18.185 van de Raad van 31 oktober 2008 werd het asielrelaas van verzoeksters echtgenoot verworpen omwille van de ongegrondheid van zijn beweerde vrees en de aanwezigheid van effectieve bescherming door de autoriteiten.

Aangezien verzoekster geen eigen asielmotieven inroept en zich uitsluitend baseert op de asielmotieven van haar echtgenoot dient, in navolging van het arrest inzake haar echtgenoot, besloten te worden dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

4.1. Verzoekster vraagt in ondergeschikte orde de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus omdat haar echtgenoot een gegronde vrees voor zijn leven heeft.

4.2. In de mate dat verzoekster de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vraagt omwille van de redenen zoals aangehaald in het asielrelaas van haar echtgenoot, dient haar deze status te worden ontzegd omwille van de in hoofde van verzoeksters echtgenoot vastgestelde ongegronde vrees en beschermingsmogelijkheden door de autoriteiten (zie sub 3.3).

Verzoekster weerlegt de motivering niet waar deze stelt dat de situatie in Noord-Irak niet beantwoordt aan de omschrijving van artikel 48/4 §2, c van de voormelde wet van 15 december 1980; derhalve wordt deze motivering door de Raad tot de zijne gemaakt.

De subsidiaire beschermingsstatus kan aan verzoekster niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 31 oktober 2008 door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. SANEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN.

W. MULS.